

جنگ افغانستان

گسترده ترین و طولانی ترین جنگ آمریکا- ناتو

به تاریخ ۷ اکتوبر سال جاری (۲۰۰۹)، جنگ آمریکا- ناتو در افغانستان شامل نهمین سالروز خود شد. در طول این هشت سال، اعزام قوت های نظامی آمریکا- ناتو پیوسته ازد یاد یافته است. و با افزایش سی هزار سرباز اضافی ایالات متحده و هزاران سرباز که سایر کشورهای ناتو باز هم وعده داده اند، چنین معلوم میشود که این روند توقف ناپذیر است و روزی خواهد رسید که شمار این نظامیان در کشور ما از حد شماربگذرد.

بعد از جنگ ویتنام، این جنگ، طولانی ترین جنگ هوایی-زمینی در تاریخ ایالات متحده و اولین جنگ زمینی ناتو در طول ۶۰ سال موجودیت آنست. جنگ افغانستان با اشتراک ۲۶ کشور عضو ناتو، ۱۲ کشور اروپایی غیر عضو و دول قفقاز، که هر دو گروه اخیر از طریق شورای همکاری اروپا-اتلانتیک، شورای متحدین صلح و یا منشور ادریاتیک با ناتو پیوند دارند، به راه انداخته شده است.

در جمله ۱۲ کشور اروپایی غیر عضو ناتو، پنج دولت بیطرف اروپایی؛ مانند : آستریا (اتریش)، فنلند، آیرلند، سویدن و سویس شامل و همچنان شش کشور عضو اتحاد شوروی سابق؛ چون : آذربایجان، جورجیا و اوکراین و سه کشور بالتیک هم در جنگ حضور دارند . اما با وجود وسعت مداخله های نظامی حاضر، این بار رسانه های غربی، واژه های «هجوم»، «اشغال» و «لشکر کشی» را مانند سالهای ۸۰ به زبان نمی آورند.

اردو های آسترالیا، زیلاند جدید، و کوریای جنوبی از جمله وفا دارترین ها به آمریکا، گر چه در عراق حاضر بودند ولی هیچ گاه در آنجا در محاربه داخل نشدند، میباشند. اما همین نیرو ها و همچنان قطعات کشور های بالتیک تا کنون در افغانستان ده ها کشته بجا گذاشته اند.

از آغاز هجوم بر افغانستان، عملیات زیر نام « عملیات برای آزادی پایه دار» (Operation Enduring Freedom) با حملات هوایی و راکتی ایالات متحده و انگلستان آغاز گردیدند. و

درست هفده ماه پس، عین عملیات، زیر عین نام توسط عین قوت های هوایی و راکتی بالای عراق که چندان با حادثه ۱۱ سپتامبر ۲۰۰۱ ارتباط نداشت، صورت پذیرفت.

متوجه میشویم، که درست بعد از آغاز جنگ، آمریکا و ناتو فوراً به ایجاد پایگاه های نظامی در کشور های اشغال شده و همچنان در کشور های همجوار آنها اقدام میکنند.

خبر گزاری روسیه (ایتر تاس) در آغاز سال ۲۰۰۸ خبر داد که تاکنون ۱۲۰ هزار سر باز امریکا-ناتو از پایگاه هوایی ناتو بنام Manas واقع در قرغزستان عبور کرده اند.

سال ۲۰۰۹ برای پنتاگون و ناتو سال بدی بود. زیرا قرغزستان پایگاه متذکره را که در آنجا از سال ۲۰۰۱ به این طرف پرسونل نظامی ایالات متحده، استرالیا، دنمارک، ناروی، زیلاند جدید، پولند، ترکیه، هالند، ایتالیا، هسپانیا، فرانسه و کوریای جنوبی متمرکز بودند، بست.

در اینجا میشود این سؤال را مطرح کرد که آیا مراکز نظامی امریکا-ناتو در کشور های مجاور افغانستان چون تاجکستان، ازبکستان، قرغزستان و پاکستان تنها به منظور استفاده بردن برای جنگ افغانستان بنا شده اند؟

Rick Rozoff پژوهشگر در مرکز پژوهشی Global Research (ایالات متحده) در یک گزارش به تاریخ ۲۶ مارچ سال جاری در نیویارک تایمز نوشت: «البته که ازین مراکز برای جنگ در افغانستان استفاده برده میشود اما هدف اساسی از ایجاد آنها چیز دیگریست.» برای پنتاگون، ساحة عملیاتی Operation Enduring Freedom شامل شانزده کشور است که عبارت اند از: افغانستان، پاکستان، کوبا، جیبوتی، ایریتریا، ایتوپیا، اردن، کینیا، قرغزستان، فیلیپین، جزایر سیشل، سودان، تاجکستان، ترکیه، ازبکستان و یمن. که ایالات متحده و ناتو در درون و یا در همسایه گی این کشور ها به پایگاه نظامی ضرورت دارد.

مراکز جنگنده های موجود در کشور های همسایه افغانستان، در حقیقت شالوده پایگاه های نظامی ایست که احتمالاً بعداً در آن جا ها عمدتاً برای انجام پلانهای بعدی همین استراتیژی پنتاگون-ناتو ساخته میشوند.

R.Rozoff «باور ندارد، که با وجود گفته های اخیر اوباما در مورد استراتیژی خروج از افغانستان، آمریکا و ناتو بخواهند این کشور را ترک کنند، وی در زمینه دو دلیل ارایه میکند: اول این که کشور های آسیای جنوبی، آسیای مرکزی، حوزه بحیره کسپین، و جنوب قفقاز دایره را تشکیل میدهند که

افغانستان مرکز آنست و این مناطق در زیر روشنی انداز های استراتیژی ایالات متحده قرار دارند. ثانیاً افغانستان دارای بهترین موقعیت برای تطبیق سایر بخشهای این استراتیژی میباشد.

افغانستان به حیث میدان تمرینات نظامی اردوی ایالات متحده و متحدین ناتوی آن انتخاب شده است تا از یک طرف سیستم سلاح های جدید و شیوه های عملیات های ضد شورشی قرن ۲۱ در آنجا به آموزش گرفته شود و از جانب دیگر اردو های کشور های حاضر در جنگ افغانستان با عین سلاح های مدرن آشنایی پیداکنند تا بتوانند روزی عملیتهای مشترک را در جاهای دیگر انجام دهند.

مسئولین نظامی پولند و یک عده کشور های دیگر به صراحت اعلام داشتند که ناتو در افغانستان برای آنها سلاح و زمینه مدرنیزه ساختن اردوی شان را آماده ساخت. اردوی پولند از آغاز جنگ جهانی دوم به این طرف سلاح بر نداشته بود. علاوه بر اظهارات پولند و کشور های بالتیک، ناتو توجه دارد تا از اروپا «دفاع» نماید. به این ترتیب، صحنه جنگ افغانستان حیثیت یک لابر اتوار آماده سازی اردوی کشور های اروپای شرقی و جنوب قفقاز را اختیار کرده است تا روزی در سرحدات غربی و جنوبی روسیه به عملیات بپردازند. در ماه جولای گذشته ایالات متحده با پولند توافقنامه ایرا به امضا رساند،

تا نیرو های ویژه آن کشور راکه در افغانستان قرار دارند آموزش دهد. همینگونه قرار داد را پنتاگون قبلاً با گرجستان نیز به امضا رسانده بود.

بر مبنای مشاهدات ناظرین دستگاه استخباراتی روسیه از هشت سال به این طرف، صد ها گروپ خورد و بزرگ نظامیان کشور های عضو ناتو به شکل دورانی در افغانستان آموزش و تمرین دیده اند.

درین اواخر David Petraeus فرمانده مرکز فرماندهی اردوی ایالات متحده بر کشور های ناحیه قفقاز از جمله گرجستان و آذربایجان توجه نمود، تا راه ترانزیتی را برای جنگ پُر مصرف افغانستان تدارک ببیند و همچنان از کشور های قزاقستان و تاجکستان باز دید بعمل آورد تا اگر بتواند آنها را هم در گرداب گسترش یابنده جنگ ها در جنوب آسیا بکشد. این امر باعث تشویش مقام های روسی شده و جنرال Nikolai Makarov لوی درستیز نیرو های مسلح روسیه اعلام داشت: «پایگاه های نظامی ایالات متحده در سراسر گیتی توسعه می یابند. ایالات متحده در رومانی و بلغاریا هم پایگاه تأسیس کرد و مطابق به اطلاعات ما، اکنون نیت دارد در قزاقستان و ترکمنستان چنین پایگاه را ایجاد نماید»

مسئلاً آمریکا- ناتو در انتظار بدست آوردن یک زمینه است تا درین کشور ها اقدام به تأسیس پایگاه

نظامی کند.

بخاطر حمله به افغانستان آمریکا-ناتو زمینه خوبی بدست آوردند. حمله زیر نام «دستگیری و به محکمه کشاندن بن لادن و ملا عمر» صورت گرفت، اما اولتر از آغاز تعقیب این دو، آمریکا-ناتو دست به ایجاد پایگاه های استراتژییک بگرام و شیندند زد که قبلاً در دست شوروی ها بود. در مدت هشت سالی که از اعلام این شعار میگذرد تا حال نه تنها اثری از محل بود و باش بن لادن بدست نیامد بلکه اکنون از وی به ندرت نام میبرند. ورق عملیات تعقیبی بن لادن و ملا عمر گشته شده و ورق جنگ با طالبان ظاهر شد که تقریباً چار سال است که دوام دارد و اینک تازه این ورق هم بر میگردد و طالبان «میانہ رو» مورد حمایت امریکا-ناتو قرار میگیرد. باید گفت که طالبان آگاهانه یا غیر آگاهانه، خدمت بزرگ و تصور ناپذیری را برای استراتژی جهانی آمریکا-ناتو انجام دادند. اول این که بهانه ورود شانرا در منطقه مهیا ساختند-چیزی که سالها در آرزوی آن بودند-ثانیاً جنگ ها به ناتو زمینه را آماده ساخت تا زیر نام « تیم های باز سازی در ولایات» (PRT(Provincial Reconstruction Tesms به تمام اکناف افغانستان لشکر کشی نموده و به بهانه این که طالبان اهالی را سپر ساخته اند، مدرن ترین سلاح ها را در امر کشتار انسانهایی که شامل جنگ نیستند، آزمایش کنند. بمباردمان قرأ و روستا های افغانستان نه اشتباه است و نه تصادفی. ما در جنگ یوگوسلاویا دیدیم که جنگنده های پنتاگون با چه دقت عالی عملیات میکردند. که این عملیات هوایی بعد از چند روز بنام « عملیات های جراحی» Opérations Chirurgicales مشهور شدند. زیرا در آنجا میخواستند نیروهای دولت را نابود کنند نه مردم را. ناتو میداند که در افغانستان جنگ های مقاومت را همیشه لایه های بی بضاعت و زحمتکش این کشور به پیش برده اند و این اقشار نباید به پا بایستند. به همین خاطر چنین جنگ ظالمانه بدون این که به ختم آن باندیشند دوام خواهد کرد و الی چرا ایالات متحده و ناتو پیشنهاد های سازمان همکاری شانگهای و سازمان پیمان امنیت جمعی بعد از شوروی را که میخواستند به خاطر حل معضله افغانستان، در آوردن صلح از طریق غیر نظامی همکاری کنند، با تفرعن رد کرد؟

آیا اعزام قوای بیشتر آن چنان که آمریکا-ناتو فکر میکنند، برای آوردن صلح به افغانستان کمک خواهد کرد؟ تجربه عکس آنرا نشان میدهد: ۹ هزار تن قوای نظامی انگلیس با تمام تجارب و تجهیزات جنگی مدرن نتوانست در سه ولسوالی کم نفوس ولایت هلمند امنیت را تأمین کنند. بناً اعزام احتمالی قوای بیشتر بخاطر آوردن صلح در افغانستان نی بل، به خاطر بالا شدن به پله های بعدی استراتژیی Operation Enduring Freedom میباشد.

یک اصل را باید ما افغانها ذهن نشین سازیم که ناتو نه یک سازمان حافظ صلح است و نه یک سازمان خیریه بل، یک بلاک نظامی متجاوز است که در دست یک عده کشورهای که به غارت جهان چشم دوخته اند، قرار دارد. در هر جا که پا بگذارد صلح فرار میکند.

منابع:

Global Research-

www.globalresearch.ca

Le Monde –

New York Times –

AFP –